DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 2	*Warszawa, dnia 15 stycznia 1922 roku*	*Rok III*

13.

K. I. 27291.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH I MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ W PRZEDMIOCIE FUNKCJI EMIGRACYJNYCH KONSULÓW, ORAZ ATTACHÉS DO SPRAW WYCHODŹCZYCH.

1. Konsulowie winni odnośnie do spraw emigracji i reemigracji obywateli Rzeczypospolitej Polskiej swego okręgu prowadzić swoje agendy w ścisłem porozumieniu z Urzędem Emigracyjnym, przyczem korespondencję prowadzi się w myśl art. 9 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 22 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. № 39 poz. 232).

2. Konsulowie winni przesyłać do Urzędu Emigracyjnego miesięczne i roczne sprawozdania, w których w sposób wyczerpujący winne być przedstawione:

a) ogólna konjunktura imigracyjna (warunki gospodarcze kraju z wyszczególnieniem stanu rolnictwa, przemysłu i handlu; przeciętne płace robotników wykwalifikowanych i niewykwalifikowanych).

b) Koszty utrzymania rodziny robotniczej na wsi oraz w miastach.

c) życie społeczne klasy pracującej (ruch zawodowy, strajki i t. p.) i udział w niem robotników polskich.

d) prawodawstwo imigracyjne i emigracyjne (należy uwzględniać wszelkie projekty, zmiany w tej dziedzinie, z zaznaczeniem stosunku do nich poszczególnych stronnictw politycznych).

e) stosunek społeczeństwa miejscowego, zarówno pracodawców, jak i organizacji robotniczych, do emigracji.

f) informacje o tem, które linje okrętowe i jak obsługują wychodźców przyjeżdżających lub wracających do kraju.

3. W dziedzinie praktycznej należy:

a) udzielać pomocy w organizowaniu pośrednictwa pracy dla polskich wychodźców.

b) utrzymywać stały kontakt z robotnikami polskimi i udzielać im wszelkich porad w sprawach, dotyczących prawodawstwa społecznego, kontraktów najmu, ubezpieczeń i sporów z pracodawcami.

c) stwierdzać stan faktyczny w razie nieszczęśliwych wypadków w interesie robotników — wychodźców, oraz ich rodzin, zbierać wszelkie zeznania świadków i dowody, potrzebne dla wszczęcia lub popierania sprawy odszkodowania.

d) wspierać organizacje emigrantów, w szczególności wszelkie stowarzyszenia kulturalne, oświatowe, humanitarne i współdzielcze.

e) organizować tam, gdzie okaże się potrzeba, przesyłkę oszczędności emigrantów do kraju.

4. W myśl art. 5 (a linea 3) Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1920 r. w krajach, uznanych za szczególnie ważne dla emigracji, Minister Spraw Zagranicznych na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej mianuje przy Poselstwach Attachés do spraw wychodźczych, którzy wchodzą w skład Poselstwa i narówni z innymi urzędnikami Poselstwa podlegają służbowo bezpośrednio Posłowi.

5. Termin przeniesienia obecnych Attachés do spraw wychodźczych z Konsulatów do Poselstw ustali osobno w każdym poszczególnym wypadku Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

6. W krajach, gdzie do Poselstwa przydzielony jest Attachés do spraw wychodźczych, podział kompetencji w sprawach emigracji i reemigracji pomiędzy nim a Konsulami, rezydującymi w danym kraju, jest następujący:

a) do Attaché należy ogólne kierownictwo polityki wychodźczej i nadzór nad całokształtem pracy w dziedzinie emigracji i reemigracji; w tej dziedzinie Attaché stale informuje Konsulów o ogólnej linji polityki wychodźczej i w poszczególnych wypadkach udziela im odpowiednich wskazówek.

b) Attaché pełni funkcje informacyjne i przesyła do Urzędu Emigracyjnego miesięczne i roczne sprawozdania we wszystkich kwestjach, o których mowa w punkcie 2 niniejszego Rozporządzenia.

Na żądanie Attaché do spraw wychodźczych Konsulowie winni dostarczać Poselstwu wszelkich informacji, dotyczących ich okręgu konsularnego.

c) Wszystkie akta natury zasadniczej, wysyłane do krajowych władz centralnych i do władz miejscowych, oraz instrukcje dla Konsulów, winny być podpisane przez Posła. Poseł może upoważnić Attaché do spraw wychodźczych do podpisywania pewnych aktów w jego zastępstwie.

d) Do Konsulatów należy dziedzina praktyczna spraw wychodźczych; działalność ich dotyczy funkcji przewidzianych w punkcie 3 niniejszego Rozporządzenia.

Jednak, sprawy natury praktycznej, które wymagają interwencji u władz centralnych państwa przyjmującego, należą do Attaché do spraw wychodźczych, który załatwia je z ramienia Poselstwa.

e) Attaché pełni z ramienia Posła ogólny nadzór nad działalnością Konsulów w zakresie spraw wychodźczych.

W Konsulatach, szczególnie ważnych pod względem emigracyjnym, Attaché ma prawo bezpośredniej kontroli z ramienia Posła.

7. Attaché do spraw wychodźczych, zarówno jak i Konsulowie, winni przesyłać do Ministerstwa Spraw Zagranicznych kopje wszystkich raportów wysyłanych do Urzędu Emigracyjnego (Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej).

8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r. i obowiązywać będzie aż do odwołania.

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Skirmunt*

Za Ministra Pracy i Opieki Społecznej
(—) *Simon*

Warszawa, dnia 10/XII 1921 r.

14.

D. VI. 1000.

OKÓLNIK

W PRZEDMIOCIE UDZIAŁU WYDZIAŁU TRAKTATOWEGO W ROKOWANIACH MIĘDZYNARODOWYCH.

Zauważonem zostało niejednokrotnie w sferach miarodajnych (okólnik P. Prezydenta Ministrów z dnia 17 października 1921 r. № 22716), że umowy międzynarodowe, zawierane przez Rząd Polski, pozostawiają pod względem redakcyjnym wiele do życzenia. W celu uniknięcia na przyszłość podobnych zarzutów, zarządzam niniejszym, ażeby w wypadkach negocjowania umów międzynarodowych do współudziału w redagowaniu rzeczonych umów był zawsze delegowany przedstawiciel Wydziału Traktatowego (D. VI.). W tym celu zechcą pp. Naczelnicy Wydziałów zawczasu zawiadomić p. Naczelnika Wydziału Traktatowego celem przedłożenia m. przez niego odpowiedniego wniosku.

Minister
(—) *Skirmunt.*

Warszawa, dnia 31/XII 1921 r

15.

K. II -c 96324

OKÓLNIK

W PRZEDMIOCIE OPŁATY ZA WIZY DLA OBYWATELI AMERYKAŃSKICH.

Po porozumieniu się z Poselstwem Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej w Warszawie, Ministerstwo Spraw Zagranicznych wprowadza na zasadach wzajemności dla obywateli Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej:

a. *Wizę powrotną*, wydawaną osobom na zaufanie zasługującym, na *jednorazowe* przekroczenie granicy w obie strony, *z terminem* ważności na przeciąg *jednego roku* od daty wystawienia wizy.

b. *Wizę wielokrotną,* wydawaną osobom znanym, zmuszonym do częstych przejazdów, na *wielokrotne* przekroczenie granicy, z terminem ważności na przeciąg *trzech miesięcy* od daty wystawienia wizy.

Oba rodzaje wiz winny być udzielane przez Konsulaty R. P. w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, jak również zastępczo, na zasadzie okólnika M. S. Z. № 115 z 1921 r., przez inne Konsulaty R. P. za pojedyńczą opłatą w wysokości przewidzianej w taryfie konsularnej, t. j. dziesięć (10) dolarów za każdą wizę.

Powyższe zarządzenie M. S. Z. poleca wprowadzić w życie natychmiast po otrzymaniu niniejszego okólnika, zawiadamiając o tem Ministerstwo.

Minister
(—) *Skirmunt*

Warszawa, dnia 3/I 1922 r.

16.

A. III. 671.

OKÓLNIK

W SPRAWIE TECHNIKI KANCELARYJNEJ.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych bardzo często stwierdza różne braki i niedokładności w technice kancelaryjnej, tak przy wysyłce poczty kurjerskiej, jak i w ogólnem traktowaniu przesyłanej korespondencji.

Wobec tego M. S. Z., wymieniając poniżej najczęściej powtarzające się błędy, zaleca usilnie stosowanie się do wydanych instrukcji, zawartych w odnośnych, każdorazowo tu przytoczonych, okólnikach poprzednich.

I. POCZTA KURJERSKA.

1. *Wykazy kurjerskie są nadsyłane:*

a) nieraz w zbytecznych ilościach, lub — odwrotnie — niema ich wcale,
b) bardzo niewyraźnie pisane — trudno odcyfrować N. N. pism,
c) bez daty — co utrudnia ewidencję rejestratury wykazowej,
d) niedokładnie wypełnione, brak np. przy listach do obcych instytucji wymienienia przy N. adresu i, — o ile list jest od osoby postronnej — od kogo,
e) wypełnienie zbytecznymi szeregami Numerów, odnoszących się do listów zawartych w zbiorowej kopercie — (jeśli na zewnątrz tej koperty wyliczone są wszystkie N. N. pism z zewnątrz, wystarczy na wykazie wymienić tylko pierwszy Nr.),
f) liczby porządkowe z wykazu niezanotowane na oddzielnych pakietach, — co należy uskuteczniać kolorowym ołówkiem dla ułatwienia segregacji przy odbieraniu poczty kurjerskiej.

Odnośnie wymienionych niedokładności M. S. Z. przypomina okólnik № 272 z 1920 r. i dołączone tamże wzory „wykazów" kurjerskich.

2. *Pokwitowania* przesyłek kurjerskich nie są *wcale* zwracane lub zbyt późno — a nie tak, jak trzeba: następnym kurjerem (okólnik 272 z 1920 r.). Dołączanie specjalnego pisma do koperty z odcinkiem pokwitowania jest zbyteczne.

3. *Przesyłki wartościowe* są przesyłane:
   a) bez oznaczenia „wartościowe" na kopercie i na wykazie,
   b) w zbiorowej kopercie z listami zwykłymi — czego absolutnie nie można czynić, gdyż każde pismo „wartościowe" należy przysyłać w oddzielnej kopercie z wymienieniem wartości na zewnątrz tejże koperty, a na wykazie winno być wpisane w specjalnej rubryce (okólnik 272 z 1920 r.).

4. *Załączniki* nadchodzą:
   a) bez pisma zupełnie,
   b) pismo oddzielnie — załącznik oddzielnie,
   c) bez wskazania na załączniku N. pisma, do którego należy załącznik.

Należy o ile możności załączniki przysyłać jednocześnie w jednej kopercie z pismem, bezwarunkowo spięte z niem szpilką lub spinaczem,— w razie zaś, gdy załącznik jest większej objętości — na pakiecie winien być napisany N. pisma, do którego się odnosi, a samo pismo winno być przytwierdzone na wierzchu tego pakietu. Powyższe należy też stosować przy nadsyłaniu „sprawozdań kasowych" — Vide okólnik 272 z 1920 r. i 73 z 1921 r.

5. *Listy dla urzędów obcych i osób prywatnych:*
   a) zapisywane są razem z listami M. S. Z.,
   b) niedokładnie adresowane,
   c) nadsyłane są bez kopert zupełnie, oraz
   d) bez opłaty pocztowej, o ile mają być wysłane poza Warszawę pocztą.

Listy takie winny być zawsze kopertowane, dokładnie adresowane, jeśli jest ich większa liczba, opakowane oddzielnie, z osobno sporządzoną specyfikacją (vide okólnik 272 — wzór 2 i 26 e. p.) i z naklejonymi znaczkami pocztowymi polskimi, w ilości wymaganej przy wysyłaniu, jako „zwykłe", lub „polecone"; odnośne wskazówki i instrukcje co do sposobu zaopatrywania się przez Placówki w znaczki polskie zawierają okólniki № 346 z 1920 r., № 41 i 71 z 1921 r.

6. Gazety z Placówek przychodzą luzem, bez opasek, bez wskazania, dla którego wydziału są przeznaczone.

7. *Kopertowanie*:
   Pisma nadchodzą w wielu razach:
   a) każde pojedyńczo włożone do koperty, pomimo, iż przeznaczone są do tego samego Departamentu, lub nawet do jednego Wydziału,

b) zaopatrzone na kopercie adresem Wydziału, do którego pismo ma być przesłane.

Cała ta praca jest zbyteczna i przysparza tylko roboty tak wysyłającym, jak i odbierającym, ze względów zaś oszczędności materjałów piśmiennych, sprzeczną jest z okólnikami № 266 i 271 (Dz. Urz. M. S. Z. № 2 dnia 1/V 1920 r. p. 43).

Wszystkie pisma od jednej wysyłki do drugiej należy razem gromadzić, a następnie w dzień odjazdu kurjera, rozdzielać na pocztę „polityczną" i „administracyjną" i według takiego podziału kłaść każdą *zbiorowo* do oddzielnej *jednej tylko koperty*, znacząc 1) „pol." 2) „adm". Oczywiście pisma „tajne" i „wartościowe" zawsze jednak winny być wysyłane w oddzielnych kopertach (okólniki: № 272 i № 332 z 1920 r., № 50 z 1921 r.).

8. Wypisywanie N-rów na zbiorowych kopertach dokonywane jest bez porządku chronologicznego. *Należy pisma ułożyć według kolejności N-rów* i w tymże porządku pionowo napisać na wierzchu koperty (od góry na dół). Taki porządek ułatwia w wysokim stopniu czynność sprawdzania przy odbiorze poczty.

9. *Opakowanie poczty kurjerskiej*:

a) bardzo lichy papier — często pisma „wartościowe" i „tajne" przychodzą podarte,

b) pieczątki lakowe, słabo przyłożone, nieraz odpadają przy wyjmowaniu.

W tym względzie należy dobierać lepszych materjałów piśmiennych bez względu na oszczędność.

II. TECHNIKA BIUROWA

kancelaryjna pojedyńczych pism dała Ministerstwu Spraw Zagranicznych sposobność do zanotowania następujących braków.

1. *Numeracja*:

Wiele Placówek oznacza swoje pisma *podwójnymi numerami*, czy to przez prowadzenie oddzielnej numeracji pism wchodzących i wychodzących, czy przez oznaczenie drugim numerem specjalnego działu korespondencji. Jest to niedopuszczalne, gdyż M. S. Z. zasadniczo zaleca używanie dla pisma wychodzącego tej samej numeracji, jaką otrzymało pismo wchodzące.

2. *Kopje*:

a) załączone bywają do pism, przy których są zupełnie zbyteczne,

b) nadsyłane są *każda kopja podpisana*, przez co stają się „oryginałami",

c) nieraz kopja nosi inny numer, niż oryginał, jeśli przeznaczona jest dla innego wydziału,

d) każda kopja wkładana jest do osobnej koperty, według przeznaczenia powyższego.

M. S. Z. przypomina wobec tego, iż:

1) Kopje dołącza się tylko do pism specjalnie ważnych, wymienionych w okólnikach № 41 z r. 1919 i 271 z 1920 r.

2) *Kopje nie powinny być podpisywane,* — należy je oznaczać tym samym numerem, co oryginał, winny być wszystkie wraz z oryginałem włożone do jednej koperty, *rozdzielnik zaś należy* wyszczególnić na *oryginale* (okólnik № 50 z 1921 r.).

3) *Segregacja* na „pol" i „adm", często nieprzestrzegana.

Podział ten jest konieczny ze względów zachowania „poufności" w korespondencji dyplomatycznej i zyskania na pośpiechu, bowiem cała korespondencja „polityczna" idzie bezpośrednio do Wydziałów Dyplomatycznych, załatwiających odnośne raporty (okólniki №№ 41 z 1919 r., 271 z 1920 r. i 50 z 1921 r.).

Za Ministra
(—) *Bertoni*
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 20/XII 1921 r.

17.

K. III-a 71508.

OKÓLNIK

W SPRAWIE OPŁAT ZA KSIĄŻECZKI PASZPORTOWE.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych № 160 z dnia 5 listopada—Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca wszystkim Placówkom Rz. Polskiej zagranicą pobierać za wydaną książeczkę paszportową nowego typu, oprócz przewidzianej przez taryfę konsularną opłaty, opłatę dodatkową w wysokości 1 fr. francuskiego papierowego.

Ustalenie równowartości franka francuskiego w walucie miejscowej winno być dokonywane raz na miesiąc według kursów giełdowych giełdy miejscowej, przez kierownika Placówki, biorąc za podstawę do ustalenia przeciętny kurs ubiegłego miesiąca.

Dla Placówek zagranicznych w Austrji ustala się niniejszym stała równowartość dla 1 franka francuskiego, równą 400 koronom austrjackim, aż do chwili odwołania.

Sumy uzyskane w ten sposób za wydane przez Placówkę książeczki paszportowe winny być co miesiąc wpłacane na rachunek Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej do dyspozycji Ministerstwa Skarbu w sposób przewidziany dla opłat konsularnych, lecz z nadmienieniem, że wpływ pochodzi ze sprzedaży blankietów paszportowych.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
Wice-Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 22/XII 1921 r.

K. II-b. 50495

18.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE PRZYWOZU I WYWOZU KOSZTOWNOŚCI, DEWIZ I WALUT.

Pomimo okólnika Ministerstwa Spraw Zagranicznych № 124 z dnia 22 sierpnia b. r. w sprawie przywozu i wywozu kosztowności, dewiz i walut, obcy obywatele w wypadkach konfiskat granicznych przez nasze władze celne tłumaczą się zwykle nieznajomością przepisów obowiązujących w tym względzie, co pociąga za sobą niepożądane tarcia, oraz reklamacje ze strony tutejszych Placówek cudzoziemskich.

Celem stanowczego zapobieżenia tego rodzaju objawom, Ministerstwo Spraw Zagranicznych w uzupełnieniu wymienionego wyżej okólnika № 124 zarządza, co następuje:

W przyszłości *każda osoba,* zwłaszcza cudzoziemiec, mająca przejeżdżać przez Polskę tranzytem, lub udająca się do Polski z zamiarem powrotu w oznaczonym czasie, ma przy sposobności wydania wizy lub paszportu w polskiej Placówce zagranicznej, *obowiązkowo* otrzymać:

a) jeden egzemplarz wskazówek o treści podanej w załączniku (zaczerpniętej z okólnika Ministra Skarbu do Urzędów Celnych z dn. 10 listopada 1921 r., ogłoszonego w „Monitorze Polskim“ № 275 z dn. 2 grudnia 1921 r.),

b) jeden egzemplarz wskazówek o treści, jak załącznik do okólnika № 124.

Obie te wskazówki należy doręczać: cudzoziemcom w przekładzie na język urzędowy tego państwa (kraju), w którym Placówka ma swą siedzibę, Polakom w języku polskim.

Równocześnie Ministerstwo Spraw Zagranicznych zwraca uwagę Placówki, że art. 11 Rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 31 grudnia 1921 r., przytoczony w załączniku do okólnika № 124, został zmieniony Rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 12 listopada 1921 r. (Dz. Ustaw R. P. № 96/21, poz. 706) i ma obecnie brzmienie następujące:

„Wywóz marek polskich w gotowiźnie, w czekach, w przekazach, lub zobowiązaniach kupieckich dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości *20.000* marek polskich jednorazowo, lub *60.000* marek polskich miesięcznie. Pozwoleń na wywóz marek polskich do wysokości 50.000 marek polskich udziela Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały. Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela Ministerstwo Skarbu lub wyznaczone przez nie organy“.

Wobec tego odnośny ustęp załącznika do okólnika № 124 należy odpowiednio zmienić.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*

Warszawa, dnia 19/XII 1 21 r. **Wice-Dyrektor Departamentu.**

Załącznik.

Poselstwo (Konsulat) R. P. w...

WSKAZÓWKI DLA PODRÓŻNYCH, PRZYBYWAJĄCYCH NA CZASOWY POBYT DO POLSKI, DOTYCZĄCE OBOWIĄZKOWEGO DEKLAROWANIA WIEZIONYCH PRZY SOBIE KRUSZCÓW SZLACHETNYCH, DEWIZ I WALUT ZAGRANICZNYCH, ORAZ WALUTY POLSKIEJ.

Podróżni, przybywający na czasowy pobyt do Polski, są obowiązani przedłożyć urzędowi celnemu polskiemu na granicy dokładny spis w dwóch egzemplarzach wiezionych ze sobą kruszców szlachetnych w wyrobach, sztabach i monetach, oraz innych kosztownych przedmiotów osobistego użytku, tudzież walut. Spis ten ma zawierać nadto imię, nazwisko i miejsce stałego pobytu strony.

Po sprawdzeniu i należytem zaświadczeniu przez Urząd celny obydwóch egzemplarzy spisu, jeden pozostaje w urzędzie, drugi zaś otrzymuje zgłaszający.

Przywieziona waluta może być potwierdzona przez Urząd celny w paszporcie podróżnego.

Podróżni opuszczający Polskę, którzy zadeklarowali ilość i rodzaj pieniędzy, oraz biżuterji przywiezionych ze sobą do Polski i którzy posiadają odnośne zaświadczenie w paszportach swoich lub też osobno, wydane im przez Urzędy celne, nie potrzebują innego pozwolenia na wywóz z Polski owych zadeklarowanych ilości, oraz rodzajów pieniędzy i biżuterji, wszelkie zaś przepisy ograniczające wywóz wymienionych przedmiotów nie mogą mieć do nich zastosowania.

Cudzoziemcy, którzy wjechali do Państwa Polskiego *bez zadeklarowania* swoich pieniędzy oraz biżuterji, mogą być narażeni w myśl obowiązujących przepisów na ich *konfiskatę przy wyjeździe* z Polski, chyba, że otrzymają specjalne pozwolenie na wywóz ze strony Ministerstwa Skarbu (Departament Kredytowy) w Warszawie, ul. Rymarska 5, lub tegoż delegatów, znajdujących się w następujących miejscowościach: Warszawa, Łódź, Lwów, Kraków, Bielsko, Poznań, Bydgoszcz i Sosnowiec).

Poselstwo (Konsulat) podaje równocześnie do wiadomości w załączeniu najważniejsze przepisy obowiązujące w Polsce co do przywozu i wywozu kruszców szlachetnych, dewiz i walut.

19.

RUCH SŁUŻBOWY

ZA GRUDZIEŃ 1921 R. W CENTRALI I NA PLACÓWKACH W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRONICZNYCH.

MIANOWANI ZOSTALI:

Dr. Szarota Marceli, Radca legacyjny I klasy — Delegatem Rządu R. P. w Kłajpedzie z tyt. Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, od 6/XII — 21 r.

Srokowski Stanisław, Konsul I klasy — Konsulem Generalnym w V st. sł. w M. S. Z., od 1/XII — 22 r.

Dr. Łodzia-Brodzki Jan, Wicekonsul — Konsulem II klasy w VI st. sł. w Konsulacie R. P. w Antwerpji, od 1/XII — 21 r.

Haanhus Ole Andreas, — Konsulem honorowym R. P. w Chrystjanji, od 1/XII — 21 r.

Eska Stanisław, referent—starszym referentem w VI st. sł. w M. S. Z., dn 1/XII — 21 r.

Gawroński Jan, Sekretarz Poselstwa II klasy — Sekretarzem legacyjnym I klasy w VI st. sł. w Poselstwie R. P. w Berlinie, od 15/XI — 21 r.

Dr. Gruszka Sylwester, referent — starszym referentem w VI st. sł. w M. S. Z., od 1/XII — 21 r.

Smogorzewski Zygmunt, — Sekretarzem legacyjnym I klasy w VI st. sł. z tyt. Radcy legacyjnego przy Poselstwie R. P. w Belgradzie, od 6/XII — 21 r.

Skrzyński Ignacy, Sekretarz legacyjny II klasy — Sekretarzem legacyjnym I klasy w VI st. sł. przy Poselstwie R. P. przy Stolicy Apostolskiej, od 15/XII — 21 r.

Dr. Elmer Benedykt, urzędnik kontraktowy — referentem prasowym w VII st. sł. przy Poselstwie R. P. w Berlinie, od 1/XII — 21 r.

Kaleński Edmund, Sekretarz konsularny II klasy — Sekretarzem konsularnym I klasy w VII st. sł. w Konsulacie R. P. w Buffalo, od 1/XII — r.

Wieluch Roman, attaché prasowy — referentem prasowym w VII st. sł. przy Poselstwie R. P. w Kopenhadze, od 1/XI — 21 r.

Wortmanowa Marja, pomocnica referenta — referentem w VII st. sł. w M. S. Z., od 1/XII — 21 r.

Dr. Orliński Henryk, — Sekretarzem konsularnym II klasy w VIII st. sł. przy Ajencji Konsularnej R. P. w Olsztynie, od 9/XII — 21 r.

Janczewska Lucyna, urzędniczka nieetatowa—starszą kancelistką w X st. sł. w M. S. Z., od 1/XII — 21 r.

PRZYJĘCI NA PRÓBNĄ SŁUŻBĘ:

Morawski Edward, w VII st. sł. do M. S. Z., z dn. 1/XI — 21 r.

Moc Aleksander, w charakterze Sekretarza konsularnego II klasy w VIII st. sł. z dn. 15/XII — 21 r.

Rychliński Jerzy, w VIII st. sł. do M. S. Z., z dn. 1/XII — 21 r.

PRZENIESIENI:

Andrycz Czesław, Radca legacyjny I klasy — Delegat Rządu R. P. w Kłajpedzie, do M. S. Z., z dn. 6/XII — 21 r.

Świerzbiński Antoni, Konsul II klasy — do Poselstwa R. P. w Rewlu w charakterze Kierownika Wydziału Konsularnego, z dn. 16/XII — 21 r.

Lechowski Jerzy, Sekretarz konsularny I klasy — do Wicekonsulatu Rzeczypospolitej Polskiej w Koszycach w charakterze Kierownika z tyt. Wicekonsula, z dn. 15/XII — 21 r.

Strzembosz Jan, Sekretarz legacyjny II klasy przy Poselstwie R. P. w Belgradzie — do M. S. Z., z dn. 15/XII — 21 r.

Borkowski Tadeusz, urzędnik VIII st. sł. w M. S. Z. — do Delegacji Rządu Polskiego w Kłajpedzie w charakterze p. o. Wicekonsula, z dn. 7/XII — 21 r.

ZWOLNIENI:

Matusewicz Wacław, Wicekonsul, Kierownik Wydziału Konsularnego przy Poselstwie R. P. w Rewlu—na własną prośbę, z d. 15/XII—21 r.

Dworzaczek Juljan, pom. referenta w M. S. Z., — na własną prośbę, z dn. 1/XII — 21 r.

WIADOMOŚCI BIBLJOGRAFICZNE.

(W rubryce niniejszej podawane będą zwięzłe informacje o wydawnictwach polskich, odpowiednich dla bibljotek Poselstw, Konsulatów i instytucji polskich zagranicą).

W administracji Dziennika Urzędowego M. S. Z. są do nabycia w niewielkiej ilości egzemplarzy następujące wydawnictwa:

Traktat pokoju pomiędzy Mocarstwami sprzymierzonemi i stowarzyszonemi a Niemcami i Protokuł, podpisany w Wersalu 28 czerwca 1919 r.— Traktat między głównemi Mocarstwami sprzymierzonemi i stowarzyszonemi a Polską, podpisany w Wersalu 28 czerwca 1919 r. — Układ pomiędzy Stanami Zjednoczonemi Ameryki, Belgją, Imperjum Brytanji, oraz Francją a Niemcami co do okupacji wojskowej terytorjów nadreńskich, zawarty w Wersalu 28 czerwca 1919 r.—W językach polskim, francuskim i angielskim. Warszawa, 1920. Str. 248 i 4 mapy. — Cena Mk. 900 (dla władz i urzędów państwowych—Mk. 600).

Traktat pokoju między Mocarstwami sprzymierzonemi i stowarzyszonemi i Austrją, podpisany w St.-Germain-en- Laye 10 września 1919 r.— Warszawa, 1919 r. Str. 162+III, z mapą. — Cena Mk. 400 (250).

Konwencja, urządzająca żeglugę powietrzną z 13 października 1919 r. Warszawa, 1920 r. Str. 45. — Cena Mk. 200 (150).

Układ, dotyczący kontroli handlu bronią i amunicją, oraz Protokuł podpisany w Saint-Germain-en-Laye 10 września 1919 r. St. 13. — Cena Mk. 50 (35).

Henryk Grabiański, Przemysł cukrowniczy na ziemiach polskich. Wydawnictwo Biura prac kongresowych. Warszawa, 1920. Str. 11. — Cena Mk. 35 (25).

W. Wścieklica, Przemysł włókienniczy, jako postulat żywotności Państwa Polskiego. Wydawnictwo Biura prac kongresowych. Warszawa, 1920. Str. 9. — Cena Mk. 35 (25).

Dr. Bronisław Chodkiewicz, Dostęp do obcych mórz. Wydawnictwo Biura pracy kongresowych. Warszawa, 1920. Str. 22.—Cena Mk. 35 (25).

O. Halecki, O Unji Jagiellońskiej (Zarys rozwoju). Rozprawa Biura prac kongresowych. Warszawa, 1920. Wydawnictwo „Przeglądu Dyplomatycznego". Str. 10. — Cena Mk. 35 (25).

Układ o repartjacji, zawarty między Polską z jednej strony a Rosją i Ukrainą z drugiej strony w wykonaniu artykułu VII umowy o przedwstępnych warunkach pokoju z dnia 12 października 1920 roku (W języku polskim, rosyjskim i ukraińskim). Str. 18+18+18. — Cena Mk. 200 (150).

Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Centrala i Placówki w 1921 r. (Spis osobowy). Str. 54. — Cena Mk. 500.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Zagranicznych z r. 1920 (№ 1 i 2); z r. 1921 (№ 1—5).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

DZIENNIKA URZĘDOWEGO M. S. Z.

WARSZAWA, PLAC MAŁACHOWSKIEGO 4, PAŁAC BAR. KRONENBERGA II P.

ODDZIAŁ TECHNICZNO-NAUKOWY M. S. Z. TEL. 413-21.

CENA NUMERU MKP. 75.

TŁOCZONO W DRUKARNI WŁ. ŁAZARSKIEGO

z polecenia Ministra Spraw Zagranicznych.